

prism
ปริซึม

พนมเทียน

ตอน
จอมพราน

4

เพชรพระอุมา

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับอัฐิกวาระครบรอบ 50 ปี)

แพรวสำนักพิมพ์ได้รับเกียรติอย่างสูงจากพนมเทียน ในการที่ท่านมอบหมายไว้ใจให้สัญญาเช่าลิขสิทธิ์มหากาพย์ แห่งการผจญภัยเรื่องใหญ่ที่สุด คือเรื่อง เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค จากหนังสือ 48 เล่ม มาจัดทำอัฐิกขึ้นเป็นครั้งแรก และเพื่อฉลอง เพชรพระอุมา ที่มีวาระครบ 50 ปีในปี 2557 พร้อมกันนั้นก็เพื่อเปิดทางเลือกใหม่ในการอ่านให้นักอ่าน ทุกกลุ่ม ทุกรุ่น ทุกวัย และทุกเพศ ได้ร่วมผจญภัยอีกครั้ง สำคัญในครั้งนี เพชรพระอุมา ฉบับอัฐิก ที่จะยังคงความสนุก ตื่นเต้น เร้าใจ และลุ้นระทึกกันในทุกบททุกตอน ทุกอากัปภิกิริยา เคลื่อนไหวของตัวละคร ไม่ว่าตัวละครที่เป็นคณะกลุ่มคน หรือ แม้แต่สิ่งสาราสัตว์ สำนัตว์เล็กสัตว์ใหญ่ ผีนางงาไม้ สิ่งเร้นลับ- ลึกลับ สิ่งมหัศจรรย์พันลึกต่าง ๆ อย่างเหลือเชื่อ --- แต่ต้องเชื่อ เพราะนี่คือโลกของเรื่องแต่งและอำนาจของวรรณกรรม

พนมเทียนได้เสกเป่ามนตร์ขลังแห่งตัวอักษร ใช้จินตนาการผสานเข้ากับประสบการณ์ ความรอบรู้ในศาสตร์วิชาสาขาต่างๆ ประดัง คัด เขียนขึ้นอย่างละเอียดยิบ สำคัญว่าเมื่อเขียนแล้วชวนให้ติดตาม ชวนให้อ่าน อ่านแล้วก็ติดหนึบหนับ วางไม่ลง นับตั้งแต่วันที่แรกที่สถานีภักสัตว์หนองน้ำแห่งย่นเนินพระจันทร์ - ขุนเขาพระศิวะ ในการออกติดตามหาอนุชา --- ชด ประชากร ที่หายสาบสูญไปในป่าลึก ในดงดิบดงมรณะ ในนครอันลึลับ พนมเทียนนำพาผู้อ่านพร้อมตัวละครออกเดินทาง บุกทะลุขั้วมหุบเหว ห้วยหนอง และไต่หน้าผาสู่ชั้นไปตามลายแทงของมัจฉาหารา โดยมีจอมพรานรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง

รพินทร์นำทาง พาเอาคณะนายจ้าง ม.ร.ว.เชษฐา, ดาริน และไชยยันต์ มีคนใช้กะเหรี่ยงดงจอมลึกลับที่ชื่อแฉะชายเป็นคู่ปรับ คอยชิงไหวชิงพริบ มีพรานพื้นเมืองที่ชื่อเก็ด, บุญคำ, จัน และเส่ย ยังมีลูกหาบพร้อมเกวียนเทียมควายที่ชนเอาอาวุธยุทธโศภณเต็มอัตราศึก ในการต้องเผชิญศึก ไส่ล่าไ้กุดเสือลายพาดกลอน ไ้แห้ว ช้างป่าเจ้าเล่ห์ กองทัพฝูงลิง มหิงสาควายป่า กระตัง หมู หมาใน จระเข้ในบึงน้ำ ฝั่ขอมดที่ออกมาดูดเลือดของลูกหาบ เสือสมิงที่แบกศพคนตายมาบนหลังของ

มัน ทั้งผีดิบมันตรัยจากอาณาจักรนันทนคร และไดโนเสาร์
ในป่าโลกล้านปี...ยังมีตัวละครสำคัญๆอีกหลายตัว อาทิ
หม่อมมาเรีย ฮอฟมัน...หม่อม (มาย) สาวพราวเสน่ห์ ผู้ที่จะมา
ทำให้ดาร์วิน ราชินิกุลสาวสวยได้ซาบซึ้ง ได้เข้าถึงทั้งพิษรักและ
แรงหึง...ฯลฯ

จะเชื่อหรือไม่ว่า ในโลกแห่งการอ่านของคนที่เกิดขึ้นมา
เพื่อที่จะอ่าน อ่านและอ่าน ไม่ว่าเขาหรือเธอ ไม่อาจที่จะไม่อ่าน
เพชรพระอุมา เพราะนี่คือวรรณกรรมไทยยอดนิยมตลอดกาล
และคงจะไม่มีนวนิยายไทยเรื่องใดอีกแล้วในรอบ 50-100 ปี
ที่จะถึง ที่ได้สร้างคุณค่า สร้างนิสัยรักการอ่านให้เกิดขึ้นแก่คน
ในชาติ เพราะอ่านกันมารุ่นแล้วรุ่นเล่า เพชรพระอุมา ยังคง
ครองความนิยม เป็นเพชรเม็ดงามที่อยู่ในใจของนักอ่าน
ตั้งแต่บุคคลระดับนายกรัฐมนตรี ข้าราชการชั้นสูง ผู้พิพากษา
นักการเมือง ศิลปิน ดารา-นักแสดง ผู้กำกับภาพยนตร์ พ่อค้า
ประชาชน นักเรียน นักศึกษา กระทั่งถึงคนรุ่นใหม่ใน พ.ศ.
ปัจจุบัน ที่หนังสือเล่มได้แปลงเปลี่ยนมาเป็นอีบุ๊ก อันมีน้ำหนัก
เบา พกพาสะดวก จะอ่านที่ไหนอย่างไรก็ได้ (ขอเพียงมีเครื่อง
และมีไฟ) และจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม กระทรวง ทบวง กรม
หน่วยงานทั้งภาครัฐและภาคเอกชน หรือองค์กรใดก็ตามที่

เกี่ยวข้องกับการอ่าน ส่งเสริมให้คนอ่านหนังสือ จะบังเกิดความรู้สึกว่า ต้องเป็นหนี้บุญคุณหนังสือเรื่องใดเรื่องหนึ่ง มากเป็นพิเศษ หนังสือเรื่องนั้นย่อมเป็น *เพชรพระอุมา* ของพนมเทียน

เพชรพระอุมา ของพนมเทียน ดังที่ทราบอยู่บ้างแล้วว่า นวนิยายเรื่องนี้จัดเป็นนวนิยายที่มีขนาดความยาวถึงขั้นยาวมาก หรือยาวที่สุดในโลก พนมเทียนผู้เขียนใช้เวลาเขียน 25 ปี 7 เดือน 2 วัน คือเริ่มเขียนขณะอายุ 33 ปี มาเขียนจบในวัย 59 ปี พร้อมมีประวัติการตีพิมพ์ที่ค่อนข้างแปลก คือพิมพ์ครั้งแรกสุด พ.ศ.2507 สำนักพิมพ์ผ่านฟ้าจัดพิมพ์ เป็นพ็อกเก็ตบุ๊กทราย 10 วัน ออกมาได้จำนวน 98 เล่ม พิมพ์ครั้งที่สอง พ.ศ.2513 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาล รายสัปดาห์ พิมพ์ช่วงที่สาม พ.ศ.2519 ลงพิมพ์ในหนังสือพิมพ์ เดลินิวส์ รายวัน (เฉพาะวันจันทร์) และพิมพ์ครั้งที่สี่ พ.ศ.2525 ลงพิมพ์ในนิตยสารจักรวาลปีน ซึ่งทั้งหมดนี้ยังไม่นับ *เพชรพระอุมา* ฉบับพิมพ์ปกแข็ง ทั้งที่พิมพ์จากสำนักพิมพ์ผ่านฟ้า สำนักพิมพ์คลังวิทยา สำนักพิมพ์हररा จวบถึงยุคปัจจุบันของสำนักพิมพ์ ณ บ้านวรรณกรรม ที่พิมพ์ทั้งปกแข็งและปกอ่อน

จากความเป็นหนังสือเล่ม เพชรพระอุมาได้เดินทางมาถึงรูปแบบการอ่านที่เป็นอีบุ๊กกับแพรวสำนักพิมพ์ คล้ายๆว่าการอ่านถึงคราวต้องพลิกเปลี่ยนโฉมหน้า จากการอ่านบนหน้ากระดาษไปสู่การอ่านจากหน้าจอ ซึ่งจริงๆก็เป็นเช่นนั้น ทว่าในความเป็นจริงอีกชั้นหนึ่ง นี่คือการตอบสนอง อีบุ๊กคือเครื่องมือสื่อสาร คือเครื่องมือในการอ่านที่ทันสมัย ในขณะที่แก่นแท้และเนื้อสารของเพชรพระอุมาก็ยังคงความเป็นเพชรอันแข็งแกร่ง มั่นคง และทรงคุณค่าอยู่เช่นเดิม ไม่เปลี่ยนแปลง

เพชรพระอุมา ฉบับอีบุ๊ก ยังคงแบ่งเนื้อหาและเรื่องราวออก 2 ภาค

ภาค 1 แบ่งออก 6 ตอน ประกอบด้วย

ตอนที่ 1 ไพรมหากาฬ

ตอนที่ 2 ดงมรณะ

ตอนที่ 3 จอมผีดิบมันตรัย

ตอนที่ 4 อาถรรพณ์นิทรานคร

ตอนที่ 5 ป่าโลกล้านปี

ตอนที่ 6 แงซายจอมจักรา

และภาค 2 แบ่งออก 6 ตอนเช่นกัน คือ

ตอนที่ 1 จอมพราน

ตอนที่ 2 ใ้เง้าดำ

ตอนที่ 3 จิตรางคนางค์

ตอนที่ 4 นาคเทวี

ตอนที่ 5 แต่ปางบรรพ์

ตอนที่ 6 มงกุฎไฟ

เพชรพระอุมา ทั้ง 2 ภาค 12 ตอน ท่านนักอ่านที่ยัง
ไม่เคยอ่านเรื่องนี้มาก่อน คงพร้อมแล้วที่จะอ่าน หรือถ้ายัง...
ยังไม่แจ่มกระจ่าง ขอท่านโปรดได้อ่านประโยคในคำพูดของ

พนมเทียนต่อไปนี้ ท่านได้เขียนเอาไว้ในหนังสือ อินไซด์เพชร
พระอุมา ภาค 1 (สำนักพิมพ์คณศบุรี 2554) โดยความช่วงหนึ่ง
มีอยู่ว่า

“นวนิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องการผจญภัยในป่าลึกและล่อง
เข้าไปในดินแดนสนธยา เนื้อหามีอยู่หลากหลาย สลับซับซ้อน
เป็นเรื่องของธรรมชาติป่าดงพงไพร ศิลปะของการใช้ชีวิต
อยู่ในป่า ศิลปะในการล่าสัตว์ทุกชนิด ความลึกลับพิสดารของ
ป่าดงพงพี ธรรมชาติวิสัยและนิสัยของสัตว์ป่าทุกประเภท
ความลึกลับมหัศจรรย์ของดินแดนหลงสำรวจ อาณาจักรใน
อดีตกาลนานแสนนานที่ซ่อนอยู่ในโลกซีกส่วนที่มนุษย์ยังไม่
อาจค้นพบได้ จิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ วิญญาณศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ไสยศาสตร์ อาวุธศึกษา ปรัชญา ตรรกศาสตร์ คุณธรรม
มนุษยธรรม จริยธรรม มโนธรรม ความรักระหว่างหนุ่มสาว
ระหว่างเพื่อนต่อเพื่อน ระหว่างนายและปาว ระหว่างมนุษย์กับ
สัตว์ เรื่องของกฎแห่งกรรม เรื่องของชาติภพ ฯลฯ รวมหมด
ทุกสรรพชาติ มาบรรจุอยู่ในเนื้อหาของนวนิยายเรื่องนี้”

เรียกว่าทุกสรรพสิ่ง ทุกสรรพศาสตร์วิชา มีอยู่ในเพชร
พระอุมา ขอท่านโปรดได้อ่านกันอย่างมีความสุข สำนักพิมพ์
กราบขอบพระคุณท่านนักเขียน คุณพนมเทียน ศิลปินแห่งชาติ
สาขาวรรณศิลป์ ปี 2540 คุณสมิตรา วิเศษสุวรรณภูมิ ผู้เป็น
ภริยา และคุณผาด พาสีกรณ์ ทายาทนักเขียน ที่ได้กรุณามอบ
เพชรพระอุมาแก่แพรวสำนักพิมพ์ สู่ท่านผู้อ่านในรูปแบบของ
อีบุ๊ก ดังที่ท่านกำลังจะได้อ่านกันต่อไปนี้

คำประกาศเกียรติคุณ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ นามปากกา ‘พนมเทียน’ ปัจจุบันอายุ 66 ปี เกิดเมื่อวันที่ 23 พฤศจิกายน พ.ศ.2474 ที่จังหวัดปัตตานี เป็นนักเขียนผู้สร้างผลงานทางวรรณศิลป์ที่ทรงคุณค่าไว้อย่างมากมาย และต่อเนื่องมาเกือบ 5 ทศวรรษ

ผลงานของเขาปรากฏแพร่หลายและเป็นที่ยอมรับของผู้่านตลอดมา โดยเฉพาะนวนิยายซึ่งมีจำนวนถึง 38 เรื่อง หลายเรื่อง เช่น จุฬาทรีคูณ เล็บครุฑ เพชรพระอุมา และศิวารাত্রี มีความโดดเด่นเฉพาะตัวอย่างที่จะหานักเขียนอื่นในแนวเดียวกันมาเทียบเคียงได้ยาก

‘พนมเทียน’ เป็นนักฝัน เขาถึงสามารถใช้จินตนาการสร้างสรรค์ผลงานโดยมีความรอบรู้และประสบการณ์อันหลากหลายเป็นพื้นฐาน งานเขียนของเขาจึงมีหลายประเภทหลายแนว คือมีทั้งประเภทจินตนิยาย อาชญนิยาย นวนิยาย แนวสืบสวนสอบสวน แนวผจญภัย แนวพาฝัน ตลอดจนสาระนั้นาย คุณลักษณะเด่นอีกประการหนึ่งของเขาคือ การใช้ภาษา

ด้วยลีลาอันงดงามและให้ภาพที่คมชัด งานของเขาจึงส่งผล
สืบเนื่องไปถึงการสร้างงานศิลปะแขนงอื่น เช่น ละครวิทยุ
ละครเวที ตลอดจนเพลงประกอบละครเวที โดยเฉพาะเรื่อง
'จุฬาทรีคูณ' นั้นเป็นที่นิยมกันมาตลอด 5 ทศวรรษ นอกจากนี้
เรื่อง 'จุฬาทรีคูณ' จินตนิยายเรื่อง 'ศิวาราตรี' ของ 'พนมเทียน'
ยังเป็นแรงบันดาลใจให้ 'สกลวรรณ' นำ 'ศิวาราตรี' มาเขียนเป็น
ร้อยกรองยาวกว่า 30,000 คำกลอน โดยอาศัยความงาม
แห่งภาษาร้อยแก้วของ 'พนมเทียน' เป็นพื้นฐาน

งานเขียนของ 'พนมเทียน' มิได้เพียงแค่พาผู้อ่านเข้าไป
สู่โลกแห่งจินตนาการที่มีแต่ความบันเทิงใจ หากอ่านอย่าง
พินิจพิเคราะห์ จะเห็นได้ว่าผู้เขียนยึดหลักการมนุษยธรรม
อย่างมั่นคง เขาเห็นว่าโลกและชีวิตดำรงอยู่ด้วยมนุษยธรรม
สันติภาพ และภราดรภาพ อันเป็นอุดมการณ์ของมนุษยชาติ
ผลงานของเขาจึงให้ทั้งความสำเร็จอารมณ์และคุณค่าแห่งสาระ
ที่แฝงเร้นอยู่เบื้องลึก 'พนมเทียน' ได้สร้างสรรค์ผลงานทาง
วรรณศิลป์ทั้งงดงามและมีคุณค่า ประทับใจผู้อ่านต่างรุ่น ต่างวัย
และต่างสถานภาพ มาเป็นเวลายาวนานเกือบครึ่งศตวรรษ

นายฉัตรชัย วิเศษสุวรรณภูมิ จึงได้รับการยกย่อง
เชิดชูเกียรติเป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ ประจำปี
พุทธศักราช 2540

ศบอ.ย.บ

“ณ ที่ใดดวงใจไม่ไหวหวั่น

ขอฝ่าฟันอุปสรรคและขวากหนาม

ถึงสันชาติवासนาชะตากรรม

จะฝากนามโลกให้รู้ก็ชาย!”

คโคยบ

มุมมองและแนวความคิด

ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าได้สร้างสรรค์งานวรรณกรรมออกมาในหลายรูปแบบ หลายแนวทาง และหลายลีลาของเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นแนวนวนิยายพาฝัน นวนิยายตื่นเต้นผจญภัยโลดโผน แบบอาชญากรรม จารกรรม ซึ่งเต็มไปด้วยการต่อสู้ไหวพริบ เล่ห์เหลี่ยมกลอุบายต่าง ๆ ตลอดจนเรื่องหนัก ๆ และเรื่องทางจินตนิยาย ฯลฯ แทบจะเรียกได้ว่าข้าพเจ้าเขียนปรากฏเป็นผลงานออกมาแล้วในทุกแนวดังได้กล่าวมานี้

ไม่ว่าจะเป็นวรรณกรรมในรูปแบบใด ข้าพเจ้ามีมุมมองแนวความคิด และตระหนักเตือนอยู่เสมอว่า ตัวละครสำคัญของข้าพเจ้าในแต่ละเรื่องนั้น (ไม่ว่าเรื่องจะอยู่ในแนวร้ายหรือแนวดีเพียงไร) จะต้องมีความผิดกรรมของความเป็นมนุษย์ธรรม เป็นหลักเกณฑ์อยู่เสมอไป เพราะข้าพเจ้าระลึกอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมเป็นสิ่งอันควรจะต้องสร้างสรรค์จรรโลงไว้ในโลกของมนุษยชาติ ไม่ว่าจะเป็นยุคอดีต ยุคปัจจุบัน หรือยุคอนาคต

ก็ตาม โลกเรานั้น ถ้าปราศจากเสียซึ่งมนุษยธรรมลงเมื่อใด ก็
เสื่อมโทรมสลายลงสู่ความพินาศย่อยยับ และสังคมของมนุษย์
ก็จะเป็นของมนุษย์อีกต่อไป แต่น่าจะเป็นของสัตว์ชั้นต่ำ
เสียมากกว่า

ข้าพเจ้ามีมุมมองอยู่เสมอว่า มนุษยธรรมย่อมเป็น
อันดับหนึ่งในสัญญาตญาณแห่งความเป็นมนุษย์ และมนุษยธรรม
จะเป็นผลให้มนุษยธรรม จริยธรรม คุณธรรม ตลอดจนศีลธรรม
ติดตามมาเองเป็นลำดับภายหลัง แต่ก่อนอื่นขอให้มนุษย์มี
“ธรรม” ของการเป็นมนุษยชาติเอาไว้ก่อนเท่านั้น ข้าพเจ้าถือว่า
เรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิต และพยายามที่จะ
สะท้อนออกมาในรูปแบบของงานวรรณกรรมทุกเรื่องที่ข้าพเจ้า
เขียน เพื่อให้ผู้อ่านได้มีจิตสำนึกในเรื่องดังกล่าวนี้ แม้จะไม่
ทางตรงก็โดยทางอ้อม เพราะฉะนั้น มุมมองและแนวความคิด
ในการสร้างสรรค์วรรณกรรมของข้าพเจ้าก็คือ นอกเหนือจาก
ความบันเทิง ความรู้ และสิ่งอื่นๆที่ผู้อ่านจะได้รับแล้ว สิ่งนั้น
ก็คือความมีมนุษยธรรมนั่นเอง

พนมเทียน

สิงหาคม 2544

หมายเหตุ: พนมเทียน เขียนข้อเขียนชิ้นนี้ลงตีพิมพ์
ในวารสารของหน่วยงานสำนักงานคณะกรรมการวัฒนธรรม
แห่งชาติ ที่ต้องการรวบรวมแนวความคิดในการสร้างสรรค์งาน
ของศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์

เพชรพระอุมา เล่ม 28

ตอน จอมพราณ

25

ดุษณีภาพแห่งความตะลึงงันของทุกคนนี้ เสียงสะเอิงเริ่ม
ครางและพุดอะไรออกมาเบาๆ รพินทร์ผลจากวงนั้นไปดูที่คน
เจ็บ เบลและคริสพลอยลุกขึ้นมาดูด้วย ก็เห็นเจ้ากะเหรี่ยง
เคราะห์ร้ายเปิดเปลือกตาขึ้น พุดแหบโหยกับรพินทร์อยู่สอง
สามประโยค พราณใหญ่ก็โต้ตอบด้วย พร้อมทั้งเอื้อมมือไปแตะ
ที่ไหล่เบาๆ เหมือนจะปลุกปลอบใจ จังหวะนี้เอง อุกะ พะโต๋ และ
ฝ่ายอเมริกันกับเชิดวุธที่นั่งล้อมวงกันอยู่ได้เคลื่อนเข้ามาดู
คนเจ็บอีกครั้ง

“เขายังไง” อิศซาเบลถามขึ้น

“เขาร้องขอน้ำ และบอกว่าปวดแผลมาก”

หมอเบลหันไปยังหีบเวชภัณฑ์ซึ่งเตรียมอยู่ใกล้ๆ แล้ว
อึดใจเดียวก็หันกลับมาพร้อมกับเข็มฉีดยา

“บอกเขาว่าฉันจะฉีดยาแก้ปวดให้กับเขา ขอให้เขา
อดทนหน่อย รับรองว่าประเดี๋ยวเขาจะหายปวด และหลับสบาย
อย่าคิดอะไรมาก บอกด้วยว่าเขาจะไม่ตายอย่างแน่นอน อย่าลืมหา
ความเข้าใจกับเขาด้วยว่า ขณะนี้เรากำลังให้น้ำเกลือทาง
เส้นเลือดแก่เขาอยู่ เพราะฉะนั้น เขาจะต้องระมัดระวังเกี่ยวกับการ
เคลื่อนไหวของแขนด้านนั้น อย่าให้เข็มหลุดจากเส้นเลือด
เป็นอันขาด และขณะนี้เขาจะกินอะไรไม่ได้ทั้งสิ้นแม้แต่ น้ำ”

พรานใหญ่พูดเบาๆ กับคนเจ็บ ดูเหมือนจะเข้าใจกันง่าย
ดีมาก เพราะเจ้านั้นพยักหน้านิดหนึ่ง ตาหรีโรยลงอีกครั้งด้วย
ความอิดโรยสะสมสะสมแล้ว รพินทร์ก็มองไปยังเบล ผู้ถือเข็ม
รอคอยอยู่

“โอเค เขาพอจะรู้เรื่องแล้ว และคงจะปฏิบัติตามคำสั่ง
ของหมอไม่ยากนัก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนพวกนี้มีความอดทน
ตามธรรมชาติอยู่แล้ว คุณจะฉีดยาให้เขาก็เชื่องได้เลย!”

เบลเอาสำลีสูกบอฮอร์ทาที่แขนข้างหนึ่งของคนเจ็บ แล้ว

เลือกปลายเข็มเข้าไปอย่างแผ่วเบา สะเอียงสะดุ้งนิดหนึ่ง แต่นอนสงบนิ่ง หัวใจเดียวหล่อนก็ดึงเข็มออกขยี้ด้วยสาลีชิ้นเดิม

“อีกสักครู่เขาจะสงบและหลับไปได้ ะยะนี้เราต้องการให้เขาพักผ่อนหนึ่งๆให้มากที่สุด อย่าให้ใครมารบกวนพูดจากับเขาโดยไม่จำเป็น”

สุภาพบุรุษไฟพรหฺนไปสั่งความกับพะไต้และอุทะ สองคนนั้นก้มหัวแสดงความรับรู้ในคำสั่ง แล้วทั้งหมดก็ถอยออกมาหนึ่งรวมกลุ่มกันที่เดิมอีกครั้ง จะมีแต่กะเหรียงสองคนเท่านั้นที่หนึ่งกอดเข้าดูแลอาการของเพื่อนอยู่อย่างใกล้ชิด

“พวกเรายังมีความข้องใจอยู่มากเกี่ยวกับเรื่องที่พูดกันค้างเมื่อตะกี้”

ดร.สแตนลีย์เอ่ยขึ้น ขณะที่มองจับนั่งมายังมดคุเทศก์นำทางตาไม่กะพริบ

“ใช่! มันเป็นเรื่องที่ฟังดูแล้วแปลกมาก ข้อหนึ่งเกี่ยวกับช้างที่มีงาสีดำซึ่งผิดธรรมชาติไปจากช้างทั่วไปในโลกนี้ กับข้อ

ที่สอง ความอาฆาตพยาบาทของมันที่มีต่อกะเหรี่ยงหัวหน้า หมู่บ้านไปนาโขลงยกขบวนเข้ามาแก้แค้นทำลายล้างเสียทั้ง หมู่บ้าน จนถึงกับต้องอพยพหนีกันไปอยู่บนถ้ำสูง มิหนำยังมี รายงานข่าวว่า มันยังไม่ละเว้นความพยายาม โดยรวบรวมโขลง ชุมชุมเพิ่มเติมเข้ามาเป็นจำนวนร้อย หวังที่จะเล่นงานคนพวกนี้ ต่อไป คุณพ่อก็คงอธิบายได้ไหม?”

พ.อ.ลาร์รี่ คีธ กล่าวเสริมมาอย่างพิศวง

“เรื่องช้างที่มีงาสีดำตามคำบอกเล่าของคนเหล่านี้ ผมยังไม่อาจยืนยันได้ นอกจากเราจะได้เห็นชัดกับตา แต่ส่วนเรื่องความ พยาบาทอาฆาตของช้าง การชุมนุมรวมโขลงเพื่อจะต่อสู้หรือ ทำลายล้างศัตรูของมันนั้น ผมพอจะยืนยันได้ว่า บางขณะมันก็ อาจเกิดขึ้นได้โดยที่เราคาดคิดไม่ถึงถึงเหมือนกัน จะเนื่องมาจาก มันสมองที่ฉลาดเป็นพิเศษเหนือกว่าสัตว์ป่าทั้งหลาย หรือจะ เนื่องด้วยสิ่งลึกลับซึ่งอยู่ในสัญชาตญาณของสัตว์ประเภทนี้ที่สุด ที่จะวิเคราะห์ได้ ผมเองเคยเผชิญมาแล้วเกี่ยวกับเรื่องทำนองนี้ และกล่าวยืนยันได้ว่ามันเป็นไปได้ เพียงแต่ว่าไม่เสมอไป และไม่ เกิดขึ้นบ่อยนักเท่านั้น”

“คุณเคยพบกับตัวเองมาแล้วในเรื่องนี้?”

“ใช่!”

“เป็นยังไง ลองเล่าซิ”

“ในการนำทางครั้งล่าสุดของผมเมื่อปีที่แล้ว คณะของเราต้องขับเคี่ยวกับช้างโขลงใหญ่โขลงหนึ่ง ภายใต้การนำของจำฝูงที่มีใบหูข้างหนึ่งแห่ ซึ่งเราเรียกมันว่า ‘ไอ้แห่’ ลักษณะความอาฆาตแค้น ติดตามจ้องล้างจ้องผลาญพวกเรา ไม่ผิดอะไรกับที่เราได้รับทราบเรื่องราวจากกะเหรี่ยงสองคนนี่เลย”

ทั้งคณะหึ่ง จ้องมาที่เขาเป็นจุดเดียว พร้อมจะสดับฟังอย่างสนใจเต็มที่ รพินทร์เอานิ้วชี้ปลายจมูก ระลึกย้อนไปถึงการผจญภัยแต่หนหลัง รวมคณะของคุณชายเชษฐา

“มืออยู่คืบหนึ่ง มันยกกันมาเป็นกองเลยทีเดียว โดยมีสัญญาณบอกเหตุให้ทราบตั้งแต่ตอนกลางวัน ขณะนั้นพวกเราทั้งหมดพักกันอยู่ที่เชิงเขาบริเวณหนึ่ง ก็ไม่ห่างจากที่เราอยู่กันที่นั่นไปสักเท่าไรนักหรอก เย็นวันนั้นเราถึงกับต้องฝังไคนาไม้ดีไว้ล้อมรอบบริเวณที่พักด้านหน้าของเราเพื่อจะระเบิดขับไล่มัน ถ้าหากว่ามันบุกเข้ามา แล้วก็เป็นความจริง ตกตีก็มันบุกเข้ามา ก่อนระลอกหนึ่ง ปืนทุกระบอกของฝ่ายเรายิงเสียจนร้อนชนิด

ที่แต่ละต้องล่าถอยไม่ได้เลย พวกมันตายไปมาก...เหมือนการทำศึกสงครามกับมนุษย์ด้วยกันไม่มีผิด อาศัยที่ชัยภูมิของเราอยู่ในเกณฑ์ดี คือเป็นเชิงเขาสูง มันจะต้องไต่ทางชันขึ้นมา คืบคลานมันบุกเข้ามาไม่ได้ ผละถอยออกไปส่งเสียงร้องสนั่นป่าไป เราคะเนจำนวนไม่ถูกว่ามันมีอยู่เท่าไร แต่รู้ว่ามันล่อมเต็มป่าไปหมด แต่ถอยไปกำบังตัวอยู่ในป่าทึบ พอรุ่งเช้าตะวันขึ้น พวกมันจำนวนหนึ่งอ้อมขึ้นไปบนสันเขาโดยแอบบุกเข้าทางด้านหลังที่มันของพวกเรา แล้วช่วยกันผลักดันก้อนหินให้กล่มทลายกลิ้งเป็นพายุลงมาใส่พวกเรา ซึ่งไม่ทันเฉลียวคิดมาก่อนว่ามันจะมีปัญญาเล่ห์กลราวกับมีวิญญูณของผีร้ายเข้ามาบงการถึงเพียงนั้น ผลปรากฏว่า พวกเราระส่ำระสายแตกกระจายกันไม่เป็นสำ และหัวหน้าคณะเดินทางของเราเป็นผู้เคราะห์ร้ายที่สุด ถูกหินก้อนหนึ่งที่มันงัดกลิ้งลงมา บดทับขาแทบขาด!”

“โอ้ว!”

คริสกับเบลร้องลั่น ทำตาพอง ดร.สแตนลีย์ถึงกับถอดซิการ์ออกจากปาก ส่วนคีธและเชิดวุธตะลึงตัวแข็ง

“ที่ผมเล่ามาให้ฟังนี้เป็นเรื่องจริงครับ พรานลูกน้องของผมทั้งสี่คนก็ร่วมอยู่ในเหตุการณ์ครั้งนั้นด้วย และจะไม่มีวันลืม

เลยตลอดชีวิตของเขาแต่ละคน”

“แล้วเรื่องมันสิ้นสุดลงยังงัย?”

อเมริกันอาวุธโสที่สุตของคณะ ถามเสียงแหบไปจากปกติ

“วันนั้นเป็นวันที่พวกเราทั้งหมดอยู่ในฐานะย่ำแย่ โขลงของไอ้แหวงซึ่งดูคล้ายกับว่าจะไปเกณฑ์ช้างทั้งปามาเข้าร่วมกลุ่มเป็นกองทัพถอยล่าไป เมื่อเราระดมยิงหนัก และพวกมันล้มตายลงมาก...ครับ! อย่างที่ผมบอกแล้ว ว่ามันราวกับสงครามระหว่างมนุษย์ต่อมนุษย์ โดยที่ฝ่ายเรามีกำลังน้อยกว่า และฝ่ายตรงข้ามมากกว่าหลายเท่า พยายามจะบุกเข้ายื้ออย่างบ้าเลือด แต่ยังไม่มีโอกาสจะบุกเข้าถึงตัวได้ พอเราตั้งตัวกันได้ ภายหลังมันถอยล่าไปแล้ว ผมกับพวกเราส่วนหนึ่งออกติดตามไอ้ตัวจ๋าโขลงกันอย่างเอาเป็นเอาตาย เราละทิ้งภาระหน้าที่อย่างอื่น ๆ หมดสิ้น หลายวันต่อมาเราก็ปะทะกับมันอีก ชนิดประจัญบานกันระยะประชิดตัวทีเดียว ตัวผมเองก็เกือบตาย ปรากฏว่าไอ้ตัวจ๋าโขลงถูกลูกปืนของฝ่ายเราเข้า และมีช้างบริวารสองตัวช่วยประครองชนาบ พาหนีเข้าไปยืนตายอยู่ภายใต้ถ้ำลึลับในหุบเขาแห่งหนึ่ง มีน้ำตกบังปากถ้ำไว้ พวกเราตามเข้าไปจนกระทั่งพบซากของมัน และพบว่ามันตายเสียแล้ว

จากการตายของจำขอลงที่ชื่อ ‘ไอ้แหวง’ นั้นเอง ช่างมหากาฬ
ขอลงนั้นก็สลายตัวออกและไม่ได้หวนกลับมารังควานคณะของ
เราอีกเลย เป็นอันสงบศึกระหว่างเรากับมันลงได้ เพราะฉะนั้น
จากสิ่งที่ผมเผชิญพบเห็นมากับตัวเองแล้วนี่แหละ ผมจึงเชื่อว่า
มันควรจะเป็นไปได้ที่มีเจ้าจำฝูงหัวโจกสักตัวหนึ่ง นำบริวารของ
มันมาตามล่าตามล้างโหมเมื่อยกับพวก โดยบุกเข้าทำลายเสียทั้ง
หมู่บ้าน และรวมพวกคอยวนเวียนอาละวาดอยู่อีกต่อไป เมื่อ
ผมมาได้รับฟังการบอกเล่าจากเจ้าสองคนนี้ ผมก็ชักไม่แน่ใจ
เสียแล้วว่ามันจะขอลงเดิมกับไอ้แหวงที่ผมเคยเผชิญมาก่อน
หรือเปล่า อาจใช้ก็ได้ โดยการมีจำขอลงนำขบวนขึ้นใหม่ คือไอ้
งาดำตัวนั้น”

“เป็นเรื่องประหลาดมาก แปลกประหลาดมหัศจรรย์
ที่สุด!” สแตนลีย์ครางออกมา

“เรื่องนี้ไม่ได้เป็นเรื่องแปลกประหลาดอะไรเลยจนคิดเดียว
ถ้าเทียบกับเหตุการณ์อื่นๆที่ผมได้เผชิญต่อไปในการเดินทาง
ครั้งนั้น มันมีสิ่งลึกลับมหัศจรรย์กว่าที่เล่ามาให้ฟังนี้หลายเท่านัก
แต่ผมไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดให้ใครฟังได้ทั้งสิ้น เพียงแค่เรื่องช้าง
ยกพลเข้ามาตามล่าตามล้างพวกเราชนิดเป็นศึกติดพันอยู่นาน
ราวกับมีสมองของผีห่าซาตานบงการอยู่เบื้องหลัง พวกคุณก็ฟัง

เป็นเรื่องเหลือเชื่ออยู่แล้ว เอาเถิดครับ โดยเส้นทางสายนี้
ในอนาคตข้างหน้า พวกคุณคงได้ประจักษ์แจ้งกับตากับใจตัวเอง
แน่ๆ เมื่อถึงเวลานั้น พวกคุณก็คงจะอยู่ในฐานะเดียวกับผม คือ
รู้เห็นเฉพาะตัวเองเท่านั้น นำไปเล่าให้ใครฟังเขาก็จะเห็นว่าเป็น
เรื่องขบขันชวนหัวที่สุด”

อเมริกันทั้งสี่คนหันมามองหน้ากันเองไปมา เป็นสีหน้า
และแววตาที่ยากจะบรรยายได้ถูก แต่ที่แน่ๆก็คือไม่มีใครเห็น
เป็นเรื่องขบขันไร้สาระ นอกจากจะคอยแข็งจันกันไปทั้งคณะ
สำหรับเชิดวุธกะพริบตาอยู่ปริบๆ ค่อยๆแอบมองดูไรเฟิล .375
แม็กของตนเองที่วางอยู่ใกล้ๆ แล้วครางอ้อยออกมาเบาที่สุด

“พุทธรัง สาระณัง คัจฉามิ! ปีนอาตมากระบอกนี้ ท่ามันจะ
เล็กไปเสียแล้วว้อย!”

รพินทร์ไต้ยีนก็หันหน้าไปมอง พุดเรียบๆจากสีหน้าตาย
ของเขาว่า

“อย่าไปมัวกังวลอยู่เลยครับว่าปีนมันจะเล็กหรือใหญ่ ผม
ว่าคุณเชิดวุธภาวนาเมื่อตะกี้นี้จะถูกต้องแล้ว...หมั่นท่องไว้
เสมอ...พุทธรัง สาระณัง คัจฉามิ...นั่นแหละดีที่สุด และพยายาม

แม่เมตตาเข้าใจ ไม่จำเป็นจริง ๆ ย่าใช้ปืนจะดีกว่า!”

“ตายห่า! ยิ่งพูดยิ่งชนหัวลูก!”

พ.ต.หนุ่มร้องลั่นออกมา...

“รพินทร์ เราไม่คิดว่า คุณจะเอาเรื่องเหลวไหลอะไรมาเล่า
ให้เราฟังหรอกนะ...”

ในที่สุด ดร.สแตนลีย์ ก็กล่าวขึ้น พลางยิ้มกร่อย ๆ

“ตรงข้าม เรากลับรู้สึกว่าคุณจะพยายามไม่พูดความจริง
อะไรที่เป็นความรู้สึก หรือประสบการณ์ของคุณที่ผ่านมาให้เรา
ฟังด้วยซ้ำไป นอกจากจะขัดไม่ได้เมื่อเราเข้าชี้ถาม เรื่องอื่น
พบไว้ก่อน พูดถึงปัญหาเฉพาะหน้าที่เราอาจเผชิญดีกว่า ผม
หมายถึงไถ่ถามตัวนั้น หรือโหล่งของมัน คุณคิดว่าจะเป็นอุปสรรค
สำหรับเรามากไหม?”

จอมพรานยิ้มเนือย ๆ ตามลักษณะนิสัยของเขา

“ก็ไม่น่าจะมีอุปสรรคอะไร ถ้าเราคิดจะหลีกหลบมันเสีย”

“แล้วคุณคิดว่าเราจะหลบมันได้หรือ?”

คริสตามเกือบเป็นกระชิบ รพินทร์มองละไปตามรายบุคคล
ก่อนตอบด้วยเสียงปกติว่า

“ผมหวังไว้เช่นนั้น ถ้าหลบได้เราก็จะหลบ แต่ถ้าเราหลบ
ไม่พ้น พวกคุณก็มีโอกาสจะใช้ความเป็นนักแม่นปืนและความ
สามารถในการผจญภัยทุกด้านที่เคยฝึกไว้แล้วเพื่อช่วยตัวเอง
สำหรับผมนะไม่ต้องกังวลหรอก เพราะจะต้องช่วยพวกคุณก่อน
ช่วยตัวเองเสมอ”

ทั้งหมดจึงไปอีก

“เฮ้! ฮันเตอร์...เราไม่ชอบที่จะให้ช่างป่าทั้งโขลงเดิน
สวนสนามเข้ามาหาขบวนพวกเราเลยนะ อะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับ
ว่าเรามีสัมภาระจำเป็นในการทำงานครั้งนี้ติดตัวมาด้วยมาก
จะยอมให้ชำรุดเสียหายไม่ได้เลย”

เบลลูทานออกมาตามนิสสัยอเมริกันแท้

รพินทร์เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง

“คุณไม่ชอบ ผมก็ไม่ชอบเหมือนกัน พรานของผม

ลูกหาบทั้งหลาย รวมทั้งเจ้าพะโต้และอูอะ ตลอดจนเจ้าสะเอ็งที่นอนแหมบ ๆ อยู่那儿 ก็ล้วนไม่ชอบให้ช้างเดินขบวนเข้ามาหาทั้งสิ้น ที่นี้ถ้าหากว่ามันจะเสือกเดินเข้ามალ่ะ อะไรจะห้ามมันได้ สัมภาระข้าวของผมน่ายังไม่จำเป็นเท่ากับชีวิตพวกเราแต่ละคน โดยเฉพาะชีวิตของพวกคุณเองทั้งหลาย หรือว่าสัมภาระสิ่งของมีความสำคัญเหนือกว่าชีวิต ก็โปรดบอกให้ผมทราบล่วงหน้าด้วย เวลาจำเป็นจริง ๆ ผมจะได้หาทางป้องกันอุปกรณ์สิ่งของของพวกคุณไว้ก่อนเป็นอันดับแรก”

เบลนิ่ง คริสมองตาเขา เสียงของหล่อนมีกระแสป้อ

“ไหนคุณสัญญาแล้วว่าจะไม่พุดรวนเรายังไงล่ะ เมื่อก็นี้ขณะที่เบลเย็บแผลกะเหรี่ยงคนนั้น ฉันรู้สึกว่าคุณจะชื่นชมขอบคุณเบลเหลือเกิน แต่หลังจากนั้นนิดเดียว เบลอาจพุดผิดหูคุณไปหน่อยเท่านั้น คุณก็ ‘เชือด’ เขาเสียแล้ว”

“ถ้าฉันผมก็ขออภัย ผมไม่ได้มีเจตนา”

เขาพูดอย่างจริงจัง แล้วยิ้มอ่อนโยนให้กับอิสซาเบล แม่ผมแดงไม่แสดงอาการถือสา หรืออ่อนไหวทางอารมณ์โบกมือ

“โอเค! ฟอ์เก็ท อิท!...ฉันหมายถึงแต่เพียงว่า คุณควร

จะหาทางหลีกเลี่ยงการปะทะกับช้างป่าบ้างล่ะเหมือนผีสิง
โขลงนั้น เราเชื่อในความสามารถของคุณว่าคุณจะนำหลักหลบ
มันไปได้”

รพินทร์กัมศิริชะโงกหน้าหนึ่ง

“ผมจะพยายามครับ หมอ”

เขาเพิ่งจะเรียกอิสซาเบลว่า ‘หมอ’ เต็มปากเป็นครั้งแรก
นับตั้งแต่เห็นหล่อนปฏิบัติการในทางแพทย์ เพื่อช่วยเหลือชีวิต
ของเจ้าสะเอิงอย่างเต็มไปด้วยสมรรถภาพและบอกกับตนเอง
ว่าต่อไปนี้จะไม่ถือสากับวาจา ซึ่งบางขณะอาจจะฟังดูกระโดด-
กระเดกระคนก้าวร้าวของเบลอีก อย่างน้อยที่สุด จากการคบหา
ร่วมทางกันมาก็พอจะรู้ว่าเบลเป็นคนตรงไปตรงมาดี และไม่ค่อย
จะมีจริตแง่งอน กระพัดกระเฟียดเยี่ยงเพศหญิงทั่วไปนัก
ตรงข้ามกับคริส ซึ่งถนัดในอารมณ์และอ่อนไหวลึกซึ้งมากกว่า
ผู้หญิงอย่างเบลจะไม่เป็นอันตรายต่อจิตใจของเขานักในการ
คบหาใกล้ชิด เพราะดูหล่อนง่าย ๆ ในทุกอย่าง แต่ผู้หญิงแบบคริส
เป็นสิ่งที่เขามีกังวลลึก ออกจะหวั่น ๆ อยู่ไม่น้อยทีเดียว จาก
ดวงตาสีฟ้างามมีประกายคมกริบ ซึ่งซ่อนเร้นความรู้สึกทั้งมวล
ไว้นัยยาที่อ่านออก

ซ้ำร้าย! แม่ผมทองยังมีอะไรอยู่บางส่วนในด้านอุปนิสัย และความรู้สึกใกล้เคียงกับแม่ดอกฟ้าดารินของเขา ซึ่งเขาไม่ชอบให้ผู้หญิงคนไหนในโลกนี้มีส่วนใกล้เคียงกับราชสกุลสาวคนนั้นเลย...กลัวใจตัวเองจะไขว้เขว!

“เขาพูดว่า เขาจะพยายาม...”

หัวหน้าคณะพูดกับพรรคพวกทุกคน

“แต่เขาไม่ได้ยืนยันรับรองกับเราว่าเราจะไม่เจอกับไอ้ช่างว้ายร้ายโง่งนั้น เพราะฉะนั้นเราทุกคนต้องรับรู้กันตั้งแต่วินาทีนี้เป็นต้นไปว่า การเผชิญหน้าอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้อาจเกิดขึ้นเมื่อใดได้ทั้งสิ้น และเราต้องวางแผนรับมือไว้ให้พร้อม จะประมาทไม่ได้เลย”

“เป็นความรอบคอบมากครับที่คิดได้เช่นนั้น”

รพินทร์บอกเบาๆ

“จากประสบการณ์ของคุณ รัชมีการท่องเที่ยวหากินหรือเคลื่อนย้ายของสัตว์ประเภทช้าง มีอยู่ในอาณาบริเวณสักเท่าไร?”

คิธเริ่มสอบเพื่อหาหลักคำนวณตามวิสัยของนักการทหาร

“ระหว่าง 60 ถึง 80 ตารางไมล์ พวกมันจะเดินทางท่องเที่ยวได้อย่างสบาย ภายในระยะเวลาไม่เกิน 24 ชั่วโมง ส่วนความสามารถในการเดินทางของมันนั้น ไม่มีขีดจำกัด สุดท้ายมันอยากจะปายหน้าไปที่จุดไหน ต่อให้ไกลสักเป็นพันไมล์ก็ตาม มันยอมไปถึง ถ้าสภาพเส้นทางเดินอำนวยให้แก่มัน การเดินทางของช้างสามารถเดินข้ามประเทศได้อย่างสบาย สุดท้ายเส้นทางและเวลา”

“แล้วขณะนี้เราห่างจากหมู่บ้านตะเคียนทอง ตำแหน่งที่มันอาละวาดป่วนเปื้อนอยู่สักเท่าไร?”

คำถามติดต่อกันมาอย่างรวดเร็วประโยคนี้เป็นของเชิดวุธ

“กะว่าไม่ควรจะเกิน 25 ถึง 30 ไมล์เป็นอย่างสูง สภาพพื้นที่ก็อย่างที่เรียนแล้ว หุ่นโล่งบ้าง ดงที่บ้าง แต่เป็นพื้นที่ในระดับราบ”

เชิดวุธผิวปากยาว หันไปทางหัวหน้าคณะ

“ถ้างั้นก็สบายมาก! เราอาจ ‘จ๊ะเอ๋’ กับพวกมันเมื่อไหร่ก็ได้ทั้งสิ้น ตั้งแต่หน้านี้เป็นต้นไป ไม่ว่าเราจะหยุดอยู่กับที่ เดินไปข้างหน้า หรือถอยกลับไปที่ซับบอน ฮ่า! ฮ่า!...มันละไวย์!”

ประโยคหลัง นายพันตรีหนุ่มแห่งกองทัพไทยพูดปนหัวเราะเหมือนจะกล่าวกับตนเอง แล้วกดปุ่มล็อกฝาแบบบานพับของแม็กกาซีนไรเฟิลของเขาให้ดีดอ้อออก กระสุน .375 แม็กฯชนิดซิลเวอร์ทิปที่บรรจุอยู่ก่อนแล้วร่วงกราวลงกับพื้น เขาเก็บใส่กระเป๋าสีเสื้อ ล้วงเอากระสุนแบบหัวแข็ง ‘ฟูล แพ็ชท์’ 300 เกรนออกมาบรรจุแทนที่ทีละนัด และโดยไม่ต้องตักเตือนบอกกล่าวอะไรกันทั้งสิ้น ทั้งสแตนลีย์และคัธก็ฉวยไรเฟิลขึ้นมาเปลี่ยนกระสุนทันทีเหมือนกัน โดยบรรจุลูกหัวแข็งล้วนๆแทนลูกหัวอ่อน

คงมีแต่หม่อมสาวสองคนเท่านั้น ที่นั่งกอดเข่าเอามือทำคางซอยเปลือกตาปริบๆ

“รพินทร์ ถ้าหากว่าคุณจะได้งาช้างที่เป็นสัตว์อันตรายกับนิลไปไว้เป็น ‘โทรฟี’ สักคู่หนึ่งก็ไม่เลวไม่ใช่หรือ?”

อยู่ๆแม่ผมทองก็เอ่ยเบาๆกับเขาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

แต่วางหน้าเรียบเฉยที่สุด จอมพรานเหลือบตามองหน้า

“ผมเดินทางมาในครั้งนี่ รับจ้างคันหาระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันครับ ไม่ได้รับจ้างหาเงาข้างสีดำหรืออื่นใดทั้งสิ้น”

“มีข้อแนะนำอะไรบ้างไหม?”

เบลถามง่าย ๆ

“วิทยุติดต่อกองบัญชาการของพวกคุณให้เขาส่งกัน ชิปติดจรวดมาคอยคุ้มกันสนับสนุนพวกเราด้วย เมื่อความจำเป็นมาถึง” เขาบอกยิ้ม ๆ

คริสยกไหล่หนึ่งครั้ง ถอนใจยาว แล้วหันไปทางหัวไหล่ของหล่อน

“ตาพรานเฒ่าบุญคำเคยกระซิบบอกฉันให้คอยสังเกต อากัปกริยาของพรานใหญ่คนนี้ไว้ โดยบอกว่า ถ้าเขานิ่งเฉย เครื่องขีมิอยู่ใ้ในสภาพปกติของเขาอย่างที่เราเคยเห็น ก็แปลว่า ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในสภาพเรียบร้อยดี แต่ถ้าเขาทำตลกขบขัน หรือยิ้มง่าย ๆ เมื่อไหร่ ก็ขอให้ระวังไว้เถิด มันเป็นสัญญาณเตือน ให้ทราบถึงอันตรายใกล้ตัวพวกเราเข้ามาแล้ว ครั้งแรกฉันไม่เชื่อ

แต่เดี๋ยวนี้รู้สึกว่ามันจะเข้าเค้า ชายคนนี้เริ่มยิ้มง่ายและเริ่มจะพูดตลกอันไร้สาระกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจะวางแผนกันยังไงก็รีบนัดแนะตกลงกันไว้เสียก่อนเถิด กลิ่นมันไม่ค่อยจะดีเสียแล้ว!”

บิลล์ สแตนลีย์ กวาดตามองดูภูมิประเทศอันเป็นป่าทึบ ซึ่งคณะทั้งหมดจะต้องวางแคมป์พักแรมอย่างน้อยก็ตลอดทั้งวัน และอีกคืนหนึ่ง ด้วยอาการพิศระหวั่น ลักษณะของมันเป็นเส้นทางเดิน เล็กบ้าง ใหญ่บ้าง มากมาย เชื่อมโยงกันเหมือนใครมาตัดเป็นตรอกซอกซอยเอาไว้ ด้านบนมีลักษณะมีดครีမ် เพราะกิ่งใบไม้ปรกบังฟ้าไว้ราวกับถ้ำหรืออุโมงค์ รอบตัวก็เต็มไปด้วยกอไม้ขนาดต่างๆ กัน สลับไปกับพุ่มพงหนาม มีแสงตะวันส่องลอดใบไม้ลงมาสว่างเป็นจุดๆ อยู่ทั่วไป สภาพของอากาศในยามนี้อยู่ในลักษณะอบอ้าว ค่อนข้างอับทางลม

ขณะนั้นเวลาประมาณ 11.15 น. การเดินทางของวันนี้เริ่มขึ้นเพียงเล็กน้อยเท่านั้น ก็มีเหตุให้สะดุดชะงักลงเสียแล้ว

“บอกแผนของคุณให้รู้หน่อยสิ รพินทร์”

ครั้นแล้ว หัวหน้าคณะคันหาระเบิดนิวเคลียร์ก็ทำลาย

ความเจ็บขึ้น

“ตามแผนเดิมของเรา จะหยุดพักที่นี่ก่อนจนเลย 24 ชั่วโมงไปแล้ว เพื่อให้แน่ใจที่สุดเสียก่อนว่า กะเหรี่ยงที่ได้รับบาดเจ็บสาหัสคนนั้นอยู่ในเกณฑ์ปลอดภัย อย่างนั้นไม่ใช่หรือครับ หรือว่าจะมีการเปลี่ยนแปลงเป็นอย่างอื่น?”

จอมพรานย้อนถาม ทั้งหมดฝ่ายนายจ้างแลตากันเอง แล้วพากันก้มศีรษะลง

“ใช่ ถึงอย่างไรเราก็จะยังไม่ออกเดินทางผละทิ้งเขาไป จนกว่าเบลจะเห็นว่าปลอดภัย”

ดร.สแตนลีย์ตอบหนักแน่น

“ถ้าเช่นนั้นก็จะเป็นอย่างที่พวกท่านต้องการเมื่อเกิน 24 ชั่วโมงไปแล้ว โดยหมอเบลเห็นว่าอาการของสะเอิงพอจะปล่อยได้ ผมก็จะให้เพื่อนเขาทั้งสองคนทำแคร่หามคนเจ็บป้ายหน้าลงไปยังหมู่บ้านซับบอนตามจุดประสงค์เดิมของเขา ส่วนพวกเรา ก็เดินสวนไปในทิศทางเดิมเช่นกันโดยมุ่งตะเคียนทอง แต่ใจจริงของผมนั้น ระหว่างที่พวกเราทั้งหมดยังพักอยู่ที่นี่ เพื่อไม่ให้เสียเวลาไปเปล่าๆ ผมอยากจะส่งคนของเราล่วงหน้าไปสืบหา

ข้อเท็จจริงที่ตะเคียนทองก่อน เชื่อว่าคงจะได้พบกับโบเมียะและพวกของเขาที่อพยพหนีภัยจากช้างโขลงนั้น ตลอดจนสืบหาร่องรอยทิศทางการเคลื่อนที่ของพวกมันด้วย”

“โน!...”

หัวหน้าคณะโบกมือร้องเสียงต่ำๆในลำคอ

“ผมไม่เห็นด้วยในข้อนั้น พวกเราทั้งหมดทุกคนไม่ควรจะให้ใครแยกตัวออกไปเลยทั้งสิ้น เพราะอันตรายมาก ผมเชื่อว่าคนของคุณที่จะส่งให้ล่วงหน้าไปสืบเรื่องราวจะต้องเป็นคนที่มีฝีมือดีไว้วางใจได้ แต่ในฐานะที่ผมเป็นหัวหน้า ผมก็มีสิทธิ์ที่จะห่วงเขาได้เหมือนกัน ถ้าเกิดอะไรขึ้น จะเป็นเรื่องน่าเสียใจมาก เราควรจะรวมกำลังกันอยู่ให้ครบ พร้อมหน้ากันทุกคนในภาวะเช่นนี้ ถ้าไปก็ควรไปพร้อมๆกัน และโปรดอย่าบอกด้วยว่าคุณขอล่วงหน้าไปเอง เพราะนั่นยิ่งแล้วใหญ่ ขบวนการของเราทั้งหมดถ้าคุณไม่อยู่เสียคนเดียว ผมก็ไม่ไว้วางใจใครอีกเลย แม้จะเป็นพรานเผ่าบุญคำที่จัดว่าอาวุโสที่สุดก็ตาม”

“ความจริงระยะจากนี้ถึงตะเคียนทองก็ไม่ไกลนัก ถ้าเดินตัวเปล่าคนเดียว ผมสามารถไปถึงที่นั่นและย้อนกลับมาที่นี่

ได้ทันก่อนเที่ยงคืนของวันนี้ แล้วอีกอย่างหนึ่งผมก็มีวิทยุติดตัว
อยู่ด้วย มีอะไรก็สามารถจะติดต่อส่งข่าวถึงได้ทุกขณะ”

“เอาแล้วยังไง! นี่จะทิ้งพวกเราไว้ในภาวะอย่างนี้นะหรือ?”

หมอบेलโวยวายขึ้น

“อ้าว! แล้วจะต้องกลัวอะไร รพินทร์เขาไปเพียงคนเดียว
ส่วนพวกเราอยู่กันครบ ปืนและอุปกรณ์ทุกชนิดพร้อมมูล ไม่เห็น
มีอะไรน่าห่วงเลย”

เชิดวุธแกล้งพูดขึ้นหน้าตาเฉย คริสหันขวับมองหน้า
คนพูด หล่อดูเหมือนจะเท่าทันความคิด แต่ไม่เอ่ยคำใดทั้งสิ้น
นอกจากจะใช้สายตาปริภาพแทนวาจา

คิธเอามือตบหลังเชิดวุธเบาๆ ถามปนหัวเราะว่า

“วุธ! นายเคยถูกช้างไล่เองวงคว่ำตัวอย่างหวุดหวิด
มาบ้างแล้วหรือยัง?”

“ยังวะ”

“ดีแล้ว เอาไว้ให้ถึงเวลานั้นเสียก่อน แล้วนายจะรู้ว่า

มีความรู้สึกยังไง ฉันมันเคยมาแล้ววะ ถ้าพรินท์ยังสกัดไว้มัน
ฉันก็วาดภาพตัวเองไม่ถูกเหมือนกันว่าจะถูกแยกธาตุออกเป็น
ชิ้นส่วนลักษณะไหนบ้าง เคยถูกรถถังของเวียดกงไล่ขยี้อมาแล้ว
แต่คราวนั้นก็ยังไม่วัวญหนีดีฝ่อเท่าถูกช้างไล่เหยียบ เมื่อเข้า
วานซีนี่แทบช็อกเลย”

แล้วนายผมทรงลานบินก็มองไปยังจอมพราน บอกว่า

“พวกเราทุกคนมีความเห็นว่าไม่ควรจะให้ใครแยกไป
อย่างนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวคุณเองยิ่งแล้วใหญ่ เพราะระหว่าง
ที่คุณไม่อยู่ พวกมันเกิดบุกขึ้นมา จะไม่มีใครคุมสถานการณ์ได้
พวกเราชำนาญแต่ในด้านการปะทะกับข้าศึกที่เป็นคนด้วยกัน
แต่สารภาพว่าไม่ชำนาญในการรบกับกองทัพช้าง ซึ่งนั่นมันควร
จะเป็นหน้าที่ของคุณ พูดกันอย่างตรงไปตรงมาเลยว่า ถ้าคุณ
ไม่ได้อยู่ร่วมด้วย ขวัญของพวกเราก็คงไม่มี”

นั่นเป็นคำสารภาพที่เปิดเผยออกจากกลุ่มของนายจ้าง
อเมริกัน ซึ่งแต่แรกแล้วมันมีแต่ความถือดี ยโส โดยเห็นว่าภัยจาก
ปาติบดงดำเป็นเรื่องไร้สาระ

คนเราลงได้ละทิวความอวดดีลงแล้วเช่นนี้ก็เป็นเรื่องที่

น่าเห็นใจ และไม่ควรจะต้องแกล้งให้ได้รับบทเรียนอะไรอีก
เพียงแค่ไม่กี่วันของการออกเดินทางมาด้วยกันเท่านั้น อเมริกัน
กลุ่มนี้เปลี่ยนความรู้สึกนึกคิดและท่าทีเดิม ๆ ของตนเองหน้ามือ
เป็นหลังมือ และในการพิจารณาของรพินทร์ ไพรวลัย คนกลุ่มนี้
หาใช่คนโง่ หรือร้นเกินไปได้ ไม่ เพียงเหตุร้าย ๆ ที่เกิดขึ้นไม่กี่อย่าง
อันเป็นบทเรียนอย่างดี ก็สอนให้ได้รู้สึกแล้ว

“ตกลง เมื่อพวกคุณไม่ต้องการให้ผมหรือพวกเราคนใด
แยกจากไปก่อนในภาวะเช่นนี้ ผมและพวกเราทุกคนก็จะอยู่
พร้อมหน้า”

“นั่นเป็นวิธีที่ถูกต้องที่สุด...”

หัวหน้าคณะยิ้มออกมาอย่างพอใจ

“ว่าแต่ว่าพวกคุณทุกคนรู้เรื่องเกี่ยวกับช่างร้ายโง่งมนี้
แล้วหรือยัง?”

“ก็คงจะพอรู้เรื่องคร่าว ๆ บ้างแล้วจากกะเหรี่ยงสองคนนี้
เพราะพวกนี้คุยกันก่อนแล้ว”

ทั้งหมดหันไปทางกลุ่มพรานพื้นเมืองของรพินทร์และพวกลูกหาบทั้งหลายที่สาละวนทำงานกันอยู่เป็นกลุ่มๆเกี่ยวกับการวางแคมป์และสุ่มไฟเพื่ออย่างน้อย เห็นคนเหล่านั้นพูดจาหัวเราะเข้าหยอกและทำงานไปพลางอย่างปกติ ไม่มีอะไรผิดปกติไปทั้งสิ้น

“ก็แปลว่าเขาเหล่านั้นควรรู้แล้วว่า พวกเราทุกคนอยู่ในรัศมีอันตรายจากโขลงช้างร้ายที่จะมาถึงเมื่อไหร่ก็ได้ แต่ดูทำพวกเขาไม่วิตกกังวลอะไรเลยนี่”

คริสพูดเหมือนรำพึง

“พวกคุณจะต้องเข้าใจเสียก่อน คนของผมทุกคนที่คัดเลือกมาแล้วเหล่านี้ ไม่ว่าจะพรานหรือลูกหาบเคยชินเสียแล้วกับเรื่องร้ายๆในป่าดง พวกเขาจะไม่สะดุ้งสะเทือนหรือมัวคิดกังวลขวัญเสียต่ออะไรทั้งสิ้น เพราะทุกคนล้วนผ่านผจญกันมาแล้วจนซาชินเห็นเป็นเรื่องธรรมดาที่สุด ลำพังพวกเขาไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ก็สามารถจะเอาตัวรอดได้ทั้งนั้น อย่างน้อยถึงแม้บางคนอาจจะไม่มีปืนดี หรือมีฝีมือในการยิงปืนไม่แม่นยำอะไรนัก แต่เขาก็วิ่งเร็วชำนาญภูมิประเทศ หลบหลีกเก่ง รู้ทางหนีทีไล่เอาตัวรอดได้ทุกคนแหละ”

“ถ้าฉันก็ช่วยบอกเขาด้วยว่า การวิ่งเร็วหรือหลบเก่งเอา
ตัวรอดเก่งอย่างเดียวยังไม่พอ ขอให้เขาเหล่านั้นช่วยเอาสิ่งของ
สัมภาระของเราให้รอดปลอดภัยพร้อมกันด้วย ไม่ใช่ทิ้งของเอา
ตัวรอดอย่างเดียว”

สแตนลีย์บอกยิ้มๆ รพินทร์หัวเราะ

“ครับ โปรดอย่าห่วงในเรื่องนั้น ผมจะกำชับเขาเอง”

“ถ้าเผชิญหน้าจะเอาอย่างไร?” คีธถามอย่างเป็นงาน-
เป็นการ

“โดยธรรมชาติของช้างป่าทั่วๆไปแล้ว ไม่ว่าจะโขลงใหญ่
สักแค่ไหน หากเผชิญหน้ากับมนุษย์อาจทำการคุกคามและปรี
เข้าไปสัก่อน แต่ถ้าถูกยิงล้มลงสักตัวสองตัว หรือมีการถูกปืน
บาดเจ็บไปบ้าง ก็จะผละเหิน...นั่นผมหมายถึงช้างป่าธรรมดา
โดยปกตินิสัยของมัน...ทว่าโขลงของไถ่จ๋าที่บุกเข้ายึดหมู่บ้าน
ตะเคียนทองโขลงนี้ สอบดูพฤติกรรมของมันตามที่กะเหรี่ยง
สองคนนี้เล่าให้ฟัง รู้สึกได้ว่ามันผิดธรรมชาติออกไปจากปกติ
มีความดุร้ายอาฆาตแค้นมุ่งเจตนาร้ายรุนแรง มีความกล้าระคน

บ้าเลือดและมีความสามัคคีรวมกันอยู่เป็นกำลังจำนวนมาก ภายใต้การนำของตัวหัวหน้า ซึ่งถ้าเป็นจริงตามที่ผมตั้งเป็นข้อสังเกตไว้ ก็จัดว่าเป็นศึกใหญ่ที่น่าหนักใจพอสมควร เพราะพวกมันยากที่จะถอย แต่จะมุ่งทะลุบุกเข้ามาให้ถึงตัวเราโดยไม่คำนึงถึงชีวิต เพราะฉะนั้นถ้าเกิดเผชิญหน้าโดยบังเอิญหรือโดยแผนการลอบเข้ามาล้อมโจมตีพวกเราก็ตาม สิ่งที่เราจะทำได้อีกคือ พยายามฆ่าพวกมันให้ได้มากที่สุด เลือกยิงเฉพาะตัวที่เข้ามาใกล้เราก่อน หลบหลีกเข้าหาที่กำบังไว้ อย่าหมดสติหรือขวัญเสีย โดยเฉพาะพวกคุณ จงช่วยตัวเองก่อนที่จะคำนึงถึงคนอื่น ๆ ส่วนทางด้านผมก็ได้กำหนดหน้าที่ของพรานคุ้มครองประจำตัวแต่ละคนเอาไว้แล้วจะคอยยิงสกัดช่วยเหลือให้ มีความจริงอยู่อย่างหนึ่ง คือมันทนลูกปืนไปไม่ได้หรอกครับ เจ็บหรือตายมากๆ เข้ามันก็จะเผ่นหนีไปเหมือนกัน...”

แล้วเขาก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“เรื่องช้างบุกและเราจะต้องยิงปะทะมันไว้ ผมว่าไม่ใช่เรื่องน่าเกรงอันตรายอะไรนักหรอกครับ เรื่องที่จะต้องระมัดระวังให้มากที่สุดก็คือ ในขณะที่สับสนซุลมุนขอให้ระวังทิศทางของกระสุนปืนให้ดี อันตรายจากการยิงถูกพวกเรากันเองจะมีมากกว่าอันตรายที่จะได้รับจากช้าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลที่

มีโรเฟิลอัตโนมัติประจำมืออยู่ควรต้องระวังที่สุด ผมว่าการตั้งกลไกให้ยิงแบบกึ่งอัตโนมัติที่ละนัดจากเอ็ม 16 ก็เหลือเฟือเกินไปพอแล้ว เพราะถึงอย่างไรก็ยิงซ้ำได้รวดเร็ว ในวงกระสุนถึง 30 นัดต่อหนึ่งแม็กกาซีน ปลอดภัยกว่าที่จะยิงรัวแบบฟูลออโต”

คริสกับเบล ผู้ใช้ปืนสงครามของหน่วยพลร่มประจำตัวกันอยู่หันมองหน้ากันเอง แล้วยกไหล่ขึ้นพร้อมกัน

“ขอบคุณที่เจตนาเตือนมายังเราทั้งสองคนโดยเฉพาะ...”

เบลว่า

“ว่าแต่กระสุนเพียงแค่นี้ขนาด 5.56 มม. สำหรับยิงคน มันจะให้ประโยชน์อะไรขึ้นมาได้ในการทำสงครามกับช้าง...คุณเคยบอกเราไว้อย่างนั้นไม่ใช่หรือ?”

“ถ้าจำเป็นขึ้นมาจริงๆมันก็ดีที่มีมือเปล่า ปืนพกสั้น หรือปืนลูกซองหลายเท่า กระสุนจากปืนกลมือประจำตัวพลร่มของคุณถ้าสามารถยิงเข้าบริเวณที่ตั้งของสมอช้างอย่างแม่นยำตรงเป้าหมาย โดยไม่เผลอเผลือกไปส่วนอื่นเสีย นัดเดียวก็ทรมานเหมือนกัน และความได้เปรียบก็ยังมืออยู่ในกรณีที่สามารถยิงซ้ำได้อย่างรวดเร็ว และจำนวนกระสุนที่บรรจุได้มากกับการเปลี่ยน

แม้กาซีนใหม่ได้อย่างรวดเร็ว กระสุนเล็กแรงปะทะน้อย แต่ถ้าอำนาจการยิงซ้ำสามารถทำได้ติดต่อกันรวดเร็ว มันก็ไม่เลวทีเดียวแหละในการป้องกันตัวในฉากตะลุมบอน แม้จะเป็นช้างก็ตาม สรุปก็คือ ปืนของคุณสองคนใช้ในงานตั้งรับป้องกันตัวได้แต่ไม่ปลอดภัยในการที่จะใช้ในการติดตามล่า เพราะมันใช้กันในคนละลักษณะ”

“เรามีอะไรเฝ้าอยู่ด้วยกันทั้งหมดก็กระบอก รพินทร์?”

สแตนลีย์ถามโดยเร็ว สมองเริ่มวางแผน

“375 แม็กฯ 5 กระบอก อยู่ในมือพรานของผม 4 คน คุณเชิดวุธอีกหนึ่ง .458 แม็กฯ ก็สามกระบอก ผม ท่านด็อกเตอร์ และเคอร์เนล คีธ นอกนั้นที่อยู่ในมือพวกลูกหาบเป็นลูกซองเดี่ยว บรรจุเดี่ยวบ้าง แฝดบ้างอีก 10 กระบอก แต่ทางด้านผมมีลูกโดดของลูกซองมาด้วย ประเดี๋ยวผมจะแจกให้ประจำปืนของแต่ละคนเหล่านั่นไว้คนละ 5 นัด ถ้าตะลุมบอนกันขึ้น กระสุนลูกโดดจากปืนลูกซองก็พอจะช่วยให้เหมือนกัน ดีกว่าจะใช้ลูกปราย”

หัวหน้าคณะหันไปปรึกษาหารือเบา ๆ กับคีธและวุธ อิดใจ

หนึ่งก็มองมาทางเขา ถามอย่างไม่รู้จะแน่ใจนักว่า

“พวกเราทั้งหมดมีอยู่ 20 คนนะ รพินทร์ ไพรพิลที่พอจะเชื่อถือได้เรามีอยู่แค่ 8 กระบอกเท่านั้น โดยไม่นับเอ็ม 16 ของคริส เบล และอีกสองกระบอกที่เราเอาติดมาในกองสัมภาระกลางด้วย ส่วนปืนลูกซองของพวกลูกหาบ แม้คุณแจก ลูกโดดให้ประจำตัวไว้ก็จะไปหวังอะไรไม่ได้มากนัก สำหรับกองทัพช้างที่มีจำนวนเกินกว่า 40 หรือ 60 ตัวขึ้นไป ตามรายงานข่าวที่เราทราบ เราจะยอมให้คนของเราคนใดคนหนึ่งได้รับอันตรายไม่ได้โดยเด็ดขาด แม้จะเป็นลูกหาบก็ตาม เท่าๆกับที่สัมภาระจำเป็นของเราจะต้องรักษาไว้ให้ปลอดภัยด้วย คุณแน่ใจหรือว่าเราจะขับไล่มันได้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ อึ้งไปชั่วขณะ ดุดกันซิการ์จนแก้มตอบลึก ก่อนที่จะขยี้ลงดับกับพื้นดินตรงหน้า

“ถ้าทายไม่ผิด รู้สึกว่าคุณกำลังลำบากใจอยู่มากใช่ไหม?”

เบลสะกิดเข่าถาม

“เป็นภาระที่ออกจะหนักใจสำหรับผมในการจะให้คำรับรองใดๆ เพราะทางฝ่ายคุณตั้งความหวังไว้มากเกินไป

ชีวิตคนทุกคนนั้น ผมยังพอจะรับรองให้ได้ แต่ข่าวของสัมภาระ ใครจะกล้ารับรอง หากข้างทั้งโขลงบุกตะลุยเข้ามา ซึ่งแต่ละคนก็จะต้องหาทางเอาชีวิตรอดไว้ก่อนเป็นอันดับแรก ในภาวะเช่นนั้น ความสับสนอลหม่านจะต้องเกิดขึ้นแน่ๆ พวกลูกหาบเองก็ต้องคิดถึงชีวิตของเขาเองก่อนอื่น ใครจะมัวไปคอยระวังของอยู่ โอกาสที่สิ่งของจะแตกหักเสียหายหรือถูกทำลายไปอาจมีขึ้นได้ เพราะข่าวของเหล่านั้นไม่มีชีวิตจิตใจ ไม่มีขาที่จะเคลื่อนตัวเองหนีภัยได้ ส่วนคนที่คอยรักษาป้องกันข่าวของก็จะต้องระวังรักษาชีวิตของตัวเองไว้ก่อน”

แล้วเขาก็ถอนใจยาว ถอดหมวกออกมาตบกับขาคตนเอง

“เอาละครับ จะอย่างไรก็ตาม ทางฝ่ายผมบอกได้ว่าจะพยายามป้องกันสัมภาระสิ่งของของพวกคุณอย่างเต็มความสามารถที่เดียวในทุกวิถีทาง แต่อย่าถึงกับให้คำมั่นสัญญาเลย เสียงกันดูก็แล้วกัน”

“เขาเป็นคนพูดอะไรตรงดี และเราก็คควรพอใจที่สุดแล้ว”

สแตนลีย์กล่าวกับพรรคพวกทุกคน

“ยังก์! แมน! เป็นอันว่าเราเข้าใจตามที่คุณพูด อย่างกังวล

เลย ปาลีกดงดิบแถบนี้มีอะไรต่ออะไรที่ออกจะเกินความ
คาดหมายของเราไปมากทีเดียว บอกตรงๆว่าเมื่อแรก ผมไม่คิด
ว่าภยันันจะมีมาในรูปนี้ เข้าใจว่าจะเป็นเรื่องโรคหรือความ
เจ็บป่วยเสียมากกว่า อีกอย่างหนึ่งก็คอยมัวระแวงอยู่แต่เฉพาะ
เรื่องจะถูกฝ่ายตรงข้ามซุ่มโจมตีดักทำร้าย ไม่เชื่อจริงๆว่า
สัตว์ปามันจะกลายเป็นอุปสรรคข้อกวนใจของเราจนถึงขั้น
เป็นปัญหาหนักให้ต้องคิด”

“ผมเตือนพวกคุณก่อนหน้าการออกเดินทางแล้ว คำบอก
เล่าของผมมันไร้ประโยชน์ จนกว่าพวกคุณจะมาพบเห็นด้วยตา
ตนเอง ไม่มีป่าส่วนไหนในโลกนี้จะดูร้ายและเต็มไปด้วยอาถรรพณ์
ลึกลับเท่ากับป่าที่ผมจะต้องนำทุกท่านผ่านเข้าไป และโลกภายนอก
ก็ไม่อาจรับรู้ได้ เพราะฉะนั้น ผมจึงย้ำขอร้องไว้หนักหนาว่า ได้โปรด
กรุณาเชื่อฟังและปฏิบัติตามข้อแนะนำของผม จะช่วยให้ท่าน
เสี่ยงน้อยที่สุด และผมเองก็จะได้เบาใจลงด้วย มิฉะนั้นผมก็จะ
มัวเป็นภาระกั่วงลหว่างหน้าพะวงหลังหนักใจไปสารพัดอย่าง ทำให้
เกิดอารมณ์หงุดหงิดขึ้นโดยไม่จำเป็น”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์มองไปยังฝ่ายของตน
ทีละคน เหมือนจะเตือนให้สติฟังคำพูดของมัคคุเทศก์นำทาง
และจำใส่ใจไว้ พร้อมกับพูดว่า

“ต่อไปนี่ ผมเชื่อว่าไม่มีพวกเราคนใดเห็นคำพูดของคุณ เป็นเรื่องเหลวไหล และคงไม่ทำให้คุณต้องหนักใจอีก ที่แล้วมาก็ขอโทษแทนด้วย ถ้าหากว่าจะมีพวกเราคนไหนไม่เชื่อฟังคุณไปบ้าง เพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นบทเรียนที่ดีแล้ว...”

พลางอเมริกันผู้อาวุโสที่สุดในคณะก็บ้วนปากไปทางคนจับที่นอนอยู่ พร้อมกับกะเหรี่ยงอีกสองคนซึ่งนั่งดูอาการของเพื่อนอยู่ใกล้ๆต่อมาว่า

“พวกนั้นบอกว่าจะมุ่งหน้าไปตามคุณที่หนองน้ำแห่งเกี่ยวกับเรื่องช้างร้ายโขลงนี้ไม่ใช่หรือ”

“ครับ”

“พวกเขามีความคิดยังไง? เขาหวังไว้ว่าจะลงไปตามคุณเพื่อให้มารบกับช้างเถร ที่คุมกันอยู่เป็นกองทัพนั้นหรือ?”

คีธถามแทรกขึ้นโดยเร็ว

“ผมเคยบอกไว้แล้วว่า ชาวป่าชาวดอยในละแวกนี้มีสารทุกข์สุกดิบยังไง ก็มักจะไปบอกกล่าวให้ผมรู้เสมอ พวกเขาไม่ได้หวังจะให้ผมไปรบกับช้างที่รวมกำลังกันอยู่เป็นกองทัพ

แต่เขาเชื่อมั่นว่าถ้าผมช่วยเขา โดยการติดตามลัมไอ้ตัวจ๋าโขลง
สำคัญที่มีงาสีดำนั้นลงเสียได้เพียงตัวเดียวเท่านั้น ลูกโขลง
บริวารอื่นๆต่อให้มีอยู่จำนวนมากสักเท่าไรก็ตาม จะเกิดความ
เช็ดขยาดและสลายกำลังแยกย้ายกันออกไป นั่นเป็นความ
เชื่อถือของเขา แต่ผมก็ไม่ได้เชื่อมือตัวเองถึงเพียงนั้น และถ้า
แม้ว่าผมไม่ติดตามสำคัญนำพวกคุณเดินทางมาในครั้งนี้ โดยยัง
อยู่ที่หนองน้ำแห้งแล้วพวกนี้ลงไปพบ ผมก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกัน
ว่าจะช่วยเขาได้หรือเปล่า ที่นี้เหตุการณ์มันบังเอิญให้ผมต้อง
มีภาระนำพวกคุณเดินทางสวนขึ้นมากับเหตุการณ์พอดี
ขอให้สังเกตไว้ด้วยว่า เมื่อเราผ่านหมู่บ้านซับบอน พวกนั้น
เตือนร้อนเรื่องเสือเอาคนไปกิน ก็มาขอรับรองผมครั้งหนึ่งแล้ว
พอเราผละจากซับบอนขึ้นมา พวกตะเคียนทองอยู่ในภาวะที่
ซำร้ายหนักลงไปอีก บ้านแตกสาแหรกขาดล้มตายกันป่นปี้
เพราะช้างอาละวาด ซึ่งผมก็ยังถือหลักเดิมของผมอยู่นั่นเอง คือ
พยายามที่สุดที่จะหลีกเลี่ยงเสีย โดยมุ่งหน้านำทางให้พวกคุณ
อย่างเดียว ที่เรากำลังมาปรึกษาหารืออยู่นี้ ไม่ได้หารือกัน
ในด้านปราบช้างโขลงนั้น แต่เราหารือกันในข้อว่า ถ้าหลีกเลี่ยงไม่พ้น
เพราะเส้นทางเดินของเราบังเอิญเข้ามาอยู่ในรัศมีของมัน เราจะ
แก้ไขกันอย่างไรต่างหาก ไม่ใช่ที่เราจะต้องรับเป็นภาระไปตาม
ล่าช้างให้เขาให้เสียเวลาทำงานของเรา สิ่งที่ผมขอรับรองพวกคุณ

อันนอกเหนือไปจากงานในหน้าที่ของผมนับตั้งแต่ออกเดินทาง
มาก็เห็นจะมีอยู่เรื่องเดียวเท่านั้น คือเรื่องขอให้ช่วยรักษา
กะเหรี่ยงบาดเจ็บคนนั้น ถ้าหากยังพอเห็นทางว่าจะช่วยให้เขา
รอดตายได้ และเราก็ได้ข่าวอันเป็นประโยชน์จากเขาเหมือนกัน
เพราะถ้าไม่บังเอิญมาพบพวกนี้เสียก่อน เราก็จะไม่มีโอกาส
ทันระวังตัว รู้ล่วงหน้าได้เลยว่า ในหนทางที่เราจะผ่านไปมีช้าง
ดุร้ายเกรงก่อกวนอาละวาดอยู่ ซึ่งอาจดักเล่นงานพวกเรา
เมื่อไหร่ก็ได้”

เบลหัวเราะเสียงใส เอากิ่งไผ่แห้งท่อนเล็ก ๆ โยนไป
กระทบที่หน้าอกเขา

“ความจริงเราก็ไม่ได้ว่าอะไรคุณเลย แต่คุณก็อธิบายเสีย
ยืดยาว เหน็บแนมเราไปในตัวพร้อมเสร็จ คุณเป็นคนไม่ค่อยพูด
อะไร แต่ลงถ้าพูดแล้ว พวกเราจะรู้สึกไม่ค่อยสบายใจทุกครั้งไป
ขอให้ง่ายๆเป็นกันเองกับเราอย่างจริงใจเสียทีเถอะน่า มาด้วยกัน
แบบนี้แล้ว เรายังไงก็เอากัน อย่างมัวแต่คิดว่าพวกเรามีแต่
ความเห็นแก่ตัวนัก จัน คริส คีธ เชิดวุธ หรือแม้กระทั่งอาจารย์
ใจถึงทั้งนั้นแหละ ไม่งั้นก็คงไม่ถูกคัดเลือกตัวให้มาร่วมเสี่ยงตาย
กันแบบนี้หรอก ว่ามาเลย จะเอายังได้ทั้งนั้น!”

รพินทร์ ไพรวลัย หันไปสบสายตาทตรงกับอิสซาเบล แล้วพูดซ้ำๆว่า

“คุณ ‘นักเลง’ ดีมาก เบล”

“แต่คุณก็ยังไม่ได้อตอบให้ชัดแจ้งมาว่าเจตนาที่แท้จริงของคุณจะเอาอย่างไร?” หัวหน้าคณะว่า

“ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะตั้งเจตนาอื่นใดได้ นอกจากการมุ่งหน้า
นำทาง และรักษาความปลอดภัยของพวกเราทุกคนระหว่างทาง
...”

รพินทร์ยังพูดไม่ทันจบประโยค ทุกคนที่นั่งล้อมวงกันอยู่
ก็สะดุ้งพรวดขึ้นทั้งตัว!

เสียงร้องเอะอะโวยวายฟังไม่ได้ศัพท์ดังมาจากกลุ่มของ
พวกที่กำลังแกล้งเนื้อกระทิงอยู่ พร้อมกับวิ่งฮือแตกกระจาย และ
บัดนั้นเอง ไรเฟิลนัดหนึ่งก็แผดสนั่นกึกก้องแทบหุดดับ ตูมใหญ่
ระคนไปกับเสียงโกญจนาทแปร้น สะเทือนป่า กิ่งไม้หักโครมคราม
โผงผางดังขึ้นรอบด้านเหมือนเกิดพายุ โดยไม่มีสัญญาณเตือน
ให้ทราบล่วงหน้ามาก่อนเลย

เพชรพระอุมา ตอน จอมพราณ เล่ม 28

prism
ปรีช

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4947 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   **@amarinbooks**   **Prism Publishing**

ฉบับพิมพ์โดยสำนักพิมพ์ปรีชมี มิถุนายน 2568

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7965-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)